

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๘๓/๒๕๖๘

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๗๒/๒๕๖๘

คำสั่งต่อเนื่องคำสั่งที่ ๖๔/๒๕๖๘

คำร้องต่อเนื่อง เรื่องพิจารณาที่ ต. ๕๕/๒๕๖๘

วันที่ ๑๓ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘

ระหว่าง

พลตรี ยุวคนธ์ เพ็ชรภา

ผู้ร้อง

ธนาคารออมสิน ที่ ๑

นายไพบูลย์ จันทร์ประสิทธิ์ ที่ ๒

นายภูมิภักดิ์ พิมพ์พันธ์ุ ที่ ๓

นายเวสสารัช ปราโมช ณ อยุธยา ที่ ๔

นายถิรโรจน์ สายเพชร ที่ ๕

นายคมกริช ภัทรพิทักษ์ ที่ ๖

นายชาญศักดิ์ เขิตสงวน ที่ ๗

นายเกรียงศักดิ์ ดำรงค์ศักดิ์ศิริ ที่ ๘

ผู้ถูกร้อง

เรื่อง คำร้องคัดค้านคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๖๔/๒๕๖๘

ข้อเท็จจริงตามคำร้องต่อเนื่องสรุปได้ว่า พลตรี ยุวคนธ์ เพ็ชรภา (ผู้ร้อง) ยื่นคำร้องคัดค้านคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๖๔/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๘ (คำสั่งต่อเนื่องคำสั่งที่ ๔๑/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๖๘) ที่สั่งไม่รับคำร้องของผู้ร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย กล่าวอ้างว่า ศาลรัฐธรรมนูญ

- ๒ -

ยังไม่ได้วินิจฉัยการกระทำของธนาคารออมสิน (ผู้ถูกร้องที่ ๑) ที่ไม่ตรวจสอบข้อมูลทางการเงินของผู้กู้ยืมเงินซึ่งมีนางนิลกุล เพ็ชรภา ภริยาของผู้ร้องเป็นผู้ค้ำประกัน และไม่ปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงโครงการสวัสดิการเงินกู้สมาชิกการมาปนกิจสงเคราะห์ช่วยเหลือคนครูและบุคลากรทางการศึกษา (ช.พ.ค.) ที่เป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๐ ซึ่งหากการกระทำของผู้ถูกร้องที่ ๑ เป็นโมฆะแล้ว การพิจารณาพิพากษาคดีของนายไพบุลย์ จันทร์ประสิทธิ์ (ผู้ถูกร้องที่ ๒) นายภูมิภิติ พิมพ์พันธ์ (ผู้ถูกร้องที่ ๓) องค์คณะผู้พิพากษาศาลจังหวัดพิษณุโลกในคดีกู้ยืมเงิน นายเวสารัช ปราโมช ณ อยุธยา (ผู้ถูกร้องที่ ๔) นายถิรโรจน์ สายเพ็ชร (ผู้ถูกร้องที่ ๕) องค์คณะผู้พิพากษาศาลจังหวัดพิษณุโลกในคดีละเมิด นายคมกริช ภัทรพิทักษ์ (ผู้ถูกร้องที่ ๖) นายชาญศักดิ์ เชิดสงวน (ผู้ถูกร้องที่ ๗) และนายเกรียงศักดิ์ ดำรงค์คีรี (ผู้ถูกร้องที่ ๘) องค์คณะผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ในคดีละเมิด เป็นโมฆะเนื่องจากอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ย่อมไม่มีผลในทางกฎหมาย การที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งที่ ๖๔/๒๕๖๘ ไม่รับคำร้องของผู้ร้อง ฉบับลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๘ โดยอ้างว่าเป็นการขออุทธรณ์คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญซึ่งรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ ไม่มีบทบัญญัติให้บุคคลมีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยหรือคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญนั้น ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๐ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐ และมาตรา ๔๒๑

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยคำร้องของผู้ร้องใหม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้อง

ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ทราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วย โดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” และวรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องต่อเนื่อง ผู้ร้องคัดค้านคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๖๔/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๘ (คำสั่งต่อเนื่องคำสั่งที่ ๔๑/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๖๘) ที่สั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เนื่องจากศาลรัฐธรรมนูญยังไม่ได้พิจารณาการกระทำของผู้กู้ยืมเงินและผู้ถูกร้องที่ ๑ ว่าเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๐ อันเป็นผลให้การกระทำของผู้ถูกร้องที่ ๒ ถึงผู้ถูกร้องที่ ๘ ไม่มีผลบังคับตามกฎหมาย รวมทั้งขอให้ มีคำสั่งรับคำร้องของผู้ร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย กรณีดังกล่าวมีลักษณะเป็นการขออุทธรณ์คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ ไม่มีบทบัญญัติให้บุคคลมีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยหรือคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญ ผู้ร้องไม่อาจอุทธรณ์คำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวได้ ประกอบกับการยื่นคำร้องดังกล่าวเป็นกรณีเดียวกับที่ผู้ร้องเคยยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ และศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ มาแล้วสองครั้ง จึงเป็นคำร้องที่ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย กรณีไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่งและวรรคสาม ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

- ๔ -

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๘๓/๒๕๖๘)

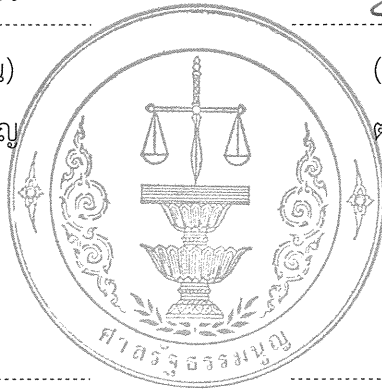
(คำสั่งต่อเนื่องคำสั่งที่ ๖๔/๒๕๖๘)

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม รัฐอมฤต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ